

Iz 45, 1,4-6; 1Tessz 1,1-5b; Mt 22,15-21

Különös, hogy a Heródes pártiak és a farizeusok, milyen sok energiát fordítottak arra, hogy kitalálják, hogyan köthetnének bele Jézus szavaiba. Hosszan agyaltak azon, hogy olyan kérdést tegyenek föl, amire szerintük csak egyoldalú választ lehet adni, hogy így törbecsalják.

Valószínű, hogy mi nem akarnánk rosszindulatúan közeledni Jézushoz és nem akarunk senkinek se belekötni az Ő szavaiba, de sajnos mégis előfordul, hogy nem eléggé nyitott szívvel fogadjuk Jézus tanítását. Előfordulhat velünk is, hogy úgy olvassuk például a Szentírás szavait, hogy már előre tudjuk, hogy milyen választ szeretnénk hallani. Megesik, hogy néha inkább a mi gondolkodásukhoz, életmódunkhoz szeretnénk igazítani az Evangéliumot mintsem tanulékony lélekkel mi volnánk hajlandók változtatni. És ez nem csak Jézussal, hanem a többiekkel való kapcsolatunkban is megeshet, hogy nem vagyunk alázatosak és tanulékonyak. Annyira tele tudunk lenni a saját elképzelésünkkel, hogy ha kérdezzük is, igazából már előre megvannak a válaszaink.

Elsőként azt jegyezhetjük meg ebből az evangéliumból, hogy lehetnénk nyitottabba, alázatosabbak, tanulékonyabb szívűek Jézussal, másokkal kapcsolatban. Ahelyett, hogy arra menne az energiánk, hogy a saját igazunkat védjük és a másikat elítéljük, inkább arra fordíthatnánk a figyelmünket és erőnket, hogy miben alakulhatunk, mit tanulhatunk a másiktól. Érdemes kérdezzetnünk Jézust és kérjük Őt, hogy segítsen változni, alakulni, az Ő szeretetének törvénye szerint, az Ő látásmódja szerint.

Jézus ugyanis egészen más látásmóddal közelít a dolgokhoz, mint általában az emberek. A Heródes pártiak és a farizeusok szemében, beugratós kérdésükre Jézus maximum három választ adhatott volna. Vagy azt, hogy nem kell adót fizetni a császárnak, és ezzel nyilvánvalóan lázadónak lehet titulálni. Vagy azt, hogy mindenképpen kell adót fizetni, de ezzel prófétaként igazolná a rómaiak hatalmát és nem lenne hiteles messiás. Vagy talán a harmadik lehetőség az lett volna, hogy kicsit próbálja elkenni a dolgot. Egy kicsit biztos, hogy kell fizetni is, nehogy nagy baj legyen, de azért közben mégse jó egészen, hogy a nyakunkon vannak a Rómaiak... Azonban ezzel a harmadik válasszal is kikezdhetik, hogy nem fogalmaz egyértelműen, nem foglal állást, nem is Ő a messiás.

Jézus, teljesen más választ ad, mert teljesen másképpen gondolkodik. Érdemes megállnunk egy kicsit Jézus gondolkodási módján, ami a válaszából kitűnik.

Jézus válasza azért lepi meg annyira ellenségeit, mert Ő nem kettős módon, hanem egészen egyszerűen, Isten oldaláról szemléli a valóságot. Jézus számára nincs feltétlen ellentét a császár és Isten között.

Ami nekünk kettős, vagy egymással ellentétes, Isten szemszögéből egészen egy. Isten megoldásai minden gondunkra, kérdésünkre, gyakran nem egyik vagy másik emberi elképzelést követik, hanem valami egészen újat ajándékoznak nekünk. Válaszával Jézus erre az egészen egységes látásmódra hív és tanít mindnyájunkat.

Isten legbelső titkait követi ez a látásmód. Például a Szentháromság titkát. Emberi ésszel felfoghatatlan, hogy Isten egyszerre egy Isten és ugyanakkor három személy. Nincs benne se keveredés, se kettősség sem, hogy kicsit három is kicsit egy is. Nem egy Személy, nem három Isten, hanem Szentháromság. Egészen különböző Személyek és egészen egyek a szeretetben. De ugyan így van a megtestesüléssel is: Jézus egészen ember és egészen Isten egy személyben. Emberi ésszel nem felfogható, ez a keveredés nélküli egység két számunkra egymással ellentétesnek látszó dologban.

Jézus szeretne kivezetni minket a mi beszűkült látásmódunkból és minden összetett helyzetben, kérdésben Szentlelke által meghív minket az Ő isteni, egységben látó gondolkodására. Ez nem pusztán egy arany középút, nem pusztán valami kompromisszum vagy emberi egyensúly, hanem a szeretet egységet teremtő látásmódja. Ez az, amit Ferenc pápa szinodális egységnek hív, a közös útonlevés egységének. Az összetett kérdésekre a válasz a kölcsönös szeretet párbeszédében rejlik, ott kapjuk ajándékba a Szentlélektől, mint valami újdonságot, amely felülmúlja a pusztán emberi elképzeléseinket. Ahhoz, hogy ne veszekedős, ellenséges vagy gyűlölködős kettős látással járjunk a világban, nagy alázatra, odafigyelő, odahallgató, ajándékozó és befogadó szeretetre van szükségünk, ahol Isten működhet. A Szentlélek mindig megajándékoz minket azzal, hogy Isten szemszögéből nézzünk mindent, ahol minden helyet kap, ami az igazsághoz tartozik. A mai világunk összetett kérdéseit is érdemes is érdemes így Istennel látunk, hogy ne leegyszerűsített, végletes válaszokat adjunk, vagy emberileg elkenhető kompromisszumokat keressünk, hanem valóban olyan válaszokat, amelyek tovább segítenek minket a szeretetben.

Végül egy harmadik még konkrétabb dolgot is megjegyezhetünk Jézus válaszából magunknak. Szép, hogy Jézus abból indul ki, hogy kinek a képe van az adófizetésre alkalmas pénzen. Ennek következtében mindenkinek azt kell megadnunk, ami őhöz tartozik, ami az ő

lenyomatát hordozza. Ha a császárnak ez alapján kell megadnunk, ami a császáré, akkor Istennek is ez alapján kell azt megadnunk, ami az Istené.

Hítünkkel nagyon könnyű megértenünk, hogy igazából minden teremtmény az Isten lenyomatát hordozza. És különösképpen is Isten képe van belenyomtatva az emberbe, akit a saját képére és hasonlatosságára, férfinak és nőnek teremtett. Hogy miért nincs ellentét a császár és Isten között, az egység oka világos: ha minden Isten lenyomatát hordozza és így különösképpen is minden ember Istené, akkor a császár is Istené. Ő is Isten lenyomatát hordozza, ő is Istennek köszönheti létét, emberségét, és valamiképpen még a földi hatalmát is, miként azt Jézus később Pilátusnak megjegyzi: „*semmi hatalmad nem volna, ha nem kaptad volna onnan felülről*”. A császár is Istennek tartozik elszámolással, minden, ami az övé, Istené. Aki tehát adót fizet a császárnak, nem rövidíti meg Istent, hanem a császáron keresztül is megadja Istennek, ami az Istené.

Ez nem csak adóügyi kérdésekben eligazító, hanem a hétköznapi élet egyéb területeire is jó megjegyeznünk. Az következik mindebből, hogy amikor éppen világi dolgokkal foglalkozunk, azokat is tehetjük egészen Istenért. Bizonyos, hogy kell külön is időt szánnunk az Istennel való bensőséges találkozásra, imádságra, szentmisére, közösségi együttlétre, de minden földi munkálkodásunkat és világi tevékenységünket is átjárhatja és át kell járnia Isten szeretetének. Az életünk így nem szétszabdalt kettősségből fog állni, nem lesz széttöredezett az imádság, a munkahely, az, iskola, tanulás, pihenés, kapcsolatok, háztartás és egyéb dolgok között, hanem egészen egy lesz, mert mindenben Istennek ajándékozzuk magunkat és Ő is mindenben nekünk ajándékozza szeretetét.

Az, hogy minden, és különösen mi magunk Isten lenyomatát hordozzuk és így az Övéi vagyunk, arra is meghív, hogy még inkább tudatosítsuk ezt az istengyermeki méltóságunkat és örömünket. Minél inkább Istené igyekszem lenni a magam helyén, annál inkább fölragyog bennem az Ő arca. Isten azért küldött mindnyájunkat a világba, hogy magunkat Istennek adjuk és egymást is Istenhez vezessük. Érdemes nap, mint nap így magunkra ismerni, hogy egészen az Övé vagyok, hogy aki csak találkozik velem fölismerje, hogy Ő az úr és senki más. Mint Szíruszról olvastuk, hogy Isten „*megfogta a kezét*”, hogy általa is mindenki fölismerje, „*hogy Ő az Úr és senki más*”. Vagy meghallhatjuk nap, mint nap, ahogyan Szent Pál köszönti a Tesszaloniki híveket: „*Testvéreim, akiket az Úr szeret! Jól tudjátok, hogy választottak vagytok!*” Választott vagyok, Isten képét, lenyomatát, Isten szeretetét, jelenlétét hordozhatom.

Legutolsóként az is következik ebből a hithetetlen ajándékból, hogy Isten lenyomatát hordozzuk magunkon, hogy egymásra is folyton így kellene tekintenünk. A testvérem is Istené. Amit neki adok, ahogyan vele viselkedem, az Istenre is irányul. Valóban, „*amit egynek a legkisebbek közül teszünk, neki tehetjük*”. Természetesen ez minden emberre vonatkozik, de különösen így az elsőáldozások után jó ebbe belegondolni, hogy aki áldozott, abban különös módon is Jézus él.

Jézus bennünk is ott akar élni, hogy mindent, ami szétszabdalt, széttöredezett, vagy ellentétes, titokzatos, isteni módon a szeretet egységében összefogjon.

Kérjük a Szentlelket újítsa meg bennünk az Istengyermekségünk, Istenképességünk tudatát, és ezzel együtt azt a belső szabadságot, hogy mi az Ő országát építhetjük, az Ő szemével láthatjuk a világot, a testvéreinket és mindent. Amen.